

Prædiken til 18. søndag efter trinitatis

Matt. 22, 34-46

Hvad mener I om Kristus,
hvis søn er han?

Vi mener, han er Under,
er Gud og mand? DDS, nr. 54, v. 1 Amen!

Guds søn kom til verden – ikke som et skræddersyet svar, men som et sprællevende spørgsmål til den måde vi lever på. Han kom for at prikke til vores livstydning og selvforståelse. Han kom for at vække nye tanker og sætte nye erkendelser i skred.

Sådan er det med et godt spørgsmål. Det har noget insisterende og dynamisk over sig. Det bliver ved med at kildre i øret. Det kan ikke viftes væk med en enkelt bevægelse. Det vil gerne udfordre og udvikle – verden og os i den. Det vil have os til at tage stilling.

Mange gode spørgsmål svirrer i luften denne september måned. Ja, de hvirvler rundt som løvfaldsblade. Seks millioner syrere er på flugt fra krigens gru. Vi oplever en af de værste humanitære katastrofer i nyere tid. Og hvad gør vi ved det? Hvad stiller vi op imod alle onde kræfter – i Syrien og i resten af verden?

Hvor ville det være nemt, hvis vi havde et enkelt og fyldestgørende svar. Det har vi ikke. Men vi har tilskyndelsen til holdning

og handling. Og i dagens evangelium rejser der sig endnu flere gode spørgsmål, der kan drive os frem.

Hvilket bud er det største i loven? Sådan spørger farisæeren Jesus. Det er et spørgsmål, som han som jødisk mand skal kende svaret på. Og han replicerer da også prompte med et uddrag af den jødiske trosbenedelse: ”Det største er at elske Gud”, ”og” tilføjer Jesus, ”at elske sit medmenneske som sig selv”.

På de to bud hviler hele loven, siger Jesus. ”Hviler”, står der i oversættelsen. Det græske ord er ”krematai”. Det betyder ”hænger”. Og det bruges også i lidelsesberetningen om Jesus på korset.

Det dobbelte kærlighedsbud er netop det, der får hele menneskelivet til at hænge sammen. Ja, det at elske handler om at hænge på andre – om at være forbundet med både Gud og mennesker.

Men farisæeren i dagens evangelium er ikke optaget af kærlighedens sammenhæng. Nej, han spørger, fordi han er trættekær. Han vil have ret – og i sidste ende lukke kæften på Jesus.

Det største bud i loven er altså ikke bare formindsket til trivial udenadslære. Buddet

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 295. 116. årgang
Oktober 2015
ISSN 0901-2214

om den ultimative afmagt – nemlig kærligheden – er blevet en brik i et usselt spil om magt.

Helt i tråd med den rabbinske samtaletradition stiller Jesus farisæerne et modspørgsmål; et modspørgsmål, der tilsyneladende bevæger sig i en ganske anden retning.

Men der er ikke tale om iskold strategi. Jesus er ikke ude på at afspore samtalen eller jorde farisæerne. Nej, han vil virkelig gerne vide, hvad de tænker og føler, længes efter og drømmer om: Hvem er Kristus? Hvem er den Messias, alle venter på? Hvis søn er han?

Ja, det er et godt spørgsmål. Farisæerne bliver usikre. De har ingen færdige svar at ty til. Nu tales der pludselig uden for det manuskript, de kender – og de ved ikke, hvilken replik der forventes af dem.

Farisæerne kan hverken erkende eller bekende sig til den indlysende sandhed. De finder deres svar i det trykte bogstav og ikke i det levende Ord, der klinger dem i møde. ”Davids”, svarer de, ”han er Davids søn. Det kan vi jo læse os til!”

Men det svar kan ikke bære. Det brister i logikken. ”Hvordan kan Kristus være Davids søn, når David selv har omtalt Kristus som sin herre?”, spørger Jesus farisæerne. ”Kan I ikke se, at Kristus er hævet over David?”

Farisæerne, der burde tænke så stramt og stringent, lammes af Jesu klarsyn og klare tale. De tier – slåede og lamslåede. Og fra den dag, hedder det, vover ingen at henvende sig til Jesus med verbale udfordringer.

Hvad mener I om Kristus? Det er det store, afgørende spørgsmål. Også til os i dag, denne solrige søndag i september. Hvad mener

vi om Kristus? Kristus er jo ikke bare et navn. Ordet betyder den salvede – på hebraisk hedder det Messias. Er det *ham*, er det den længe ventede befrier, vi møder i tømrersønnen fra Nazaret? Eller er han bare en prægtig profet? En varmhjertet vismand? En tossegod tænker?

I den kristne kirke bekender vi, at Jesus er Kristus, Guds søn, der levede og åndede, ja, udåndede, for os. Vi siger trosbekendelsen i forbindelse med hver eneste gudstjeneste – sådan som vi også gjorde det for lidt siden.

Vi tror, at Jesus er åbenbaringen af Guds dybe kærlighed, der vitterligt er gået i kødet på os. Og vi tror – højlydt og i kor. Det er et fælles anliggende. Det kommer os alle ved. Det binder os sammen. Og alligevel kan vi slippe af sted med bevidstløst at fremsige bekendelsen – som var det en indkøbsliste vi lirede af.

Og det kan vi, fordi vi ikke altid vover at mærke den skinbarlige virkelighed bag ordene. Sagen er jo, at vi ikke siger trosyttringen ud i den blå septemberluft. Gud er lyd-hør. Og han møder os – i de glimt af glæde, der lyser dagligdagen op. Når den elskede smiler helt ud i øjenkrogene. Når barnet fletter en buttet hånd ind i vores fingre.

Gud møder os i Kristus. Og det gør han, fordi han i sin kærlighed hænger på os – og på det kors, som fortæller om hans ødsle og ømme hjerte. I salmen, som vi sang i begyndelsen af gudstjenesten, står der, at ”Gud er Gud, om alle land lå øde. Gud er Gud, om alle mand var døde”.

Salmens rim får os til at spørge, hvem Gud så egentlig er? For der er noget, der ikke rimer her! Han kan da ikke være sig selv

nok – også hvis jorden går under og alle mennesker går til?

Nej, det modsiger hele fortællingen om Jesus Kristus. Gud er ikke selvberoende og uafhængig af hele skaberværket. Gud er kærlighedens ellevilde kraft. Han elsker os. Hans hjerte er smidigt og smilende – og han vil altid søge at nå os og få os i tale. Han holder sig ikke for sig selv – dertil holder han alt for meget af os.

Der er intet punktum i Guds kærlighedserklæring til os. Han vil blive ved med at spørge ind til vores liv – hvordan vi udfolder og forvalter det bedst. Og selv om vi ikke har svar på rede hånd, selv om vi ikke lige ved, hvad vi skal sige, selv om vi bliver mundlamme ligesom farisæerne, vil Gud aldrig forbi-gå os i tavshed.

Jesus har lagt stemme og krop til Guds vilje og væsen – og til Guds behov for at lære sin elskede skabning at kende. Og nu forstår vi, at Gud forholder sig livsnært til os og til vores virkelighed.

Guds søn kom til verden – ikke som et skræddersyet svar, men som et sprællevende spørgsmål: Kan I høre den guddommelige klang i min stemme? Kan I se Guds kærlige træk i mit ansigt? Kan I mærke Guds næve i den hånd, jeg rækker ud imod jer? Ved I, hvor elskede I er? Forstår I, hvordan I skal møde jeres medmennesker med hjælp og hjertelighed, hvordan I skal skabe fred og frihed i verden?

Og spørgsmålet er, om vi stopper op og overvejer – eller om vi virrer med hovedet og går videre? Spørgsmålet er, om vi åbner os for sandheden og lever efter den? Gør vi det, tør vi det, ja, så hænger vi virkelig på den – alt-

så, på kærligheden.

Amen!

Carina Wöhlk
Helligåndskirken

Salmer:
729, 7, 691, 54, 67, 355

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk